

ЛЪЖКО СВѢСТЕНЪ ОТЪ САМО СЕБЕ СИ.

Станаль былъ Стоилчо на десеть години, а лъжлива дума не была излѣзвала отъ устата му. Немалъ потрѣба да крые истинната, защото неправялъ нищо зло. Нѣкаква пакостъ кога му са случало, както стъкло или чаша да счюпи, дрехата си нейдѣ да намаца, тутакси отиваль при баща си и му обаждалъ какво му са е случило. Баща му го прощаваль и го поучаль какъ трѣба да са пазе за да не струва таквизи загубы.

Веднажъ чичова му сынъ Ванко дошелъ да го наглѣда. Той пѣкъ былъ много лошаво момче. Стоилчо, който искалъ да намѣри забавка на пріятеля си, поканилъ го да поиграють на дама. Ванко пріель поканеніето, но съ такъвзи сговоръ: за сѣка игра да плаща надвитыя по двѣ петачета. Стоилчо отъ най-напредъ са отричалъ, защото баща му былъ му забранилъ да играе на пары. Но многото Ванковы молбы склонили го най-сетнѣ да играй; и за малко време загубилъ сичкытѣ пары, които за цѣлы три мѣсеца былъ спистилъ. Тази загуба му сдробила сърцето; дръпналь